

“Akela, wij doen ons best!”

In de warme zomer van 1947 werd op een gegeven moment aan de ingang van de straat in onze Tuinwijk in Utrecht een ereboog opgesteld. Dit was ter ere van een militair die terugkwam van de eerste politionele actie in het toenmalig Nederlands-Indië. Hij kwam aanrijden in een versierde legertruck, er speelde een bandje, de hele straat en omgeving waren uitgelopen en iedereen zwaaide met vlaggetjes. Men was toen trots op de strijder die tegen de opstandelingen in onze kolonie had gevochten en nog meer ontzag was er, toen bleek dat hij hinkend op krukken vooruit moest komen. Hij was in zijn been geschoten. Voor ons jongens was hij een echte held!

In de periode 1950-53 was ik bij de padvinderij (tegenwoordig scouting). De groep had een akela als leidster en haar assistente was Baghera. Ik was daar welp en wij droegen een uniform bestaande uit: groene pet met gele biezen, groen overhemd met halsdoek als stropdas in de kleuren oranje/blauw, korte broek, lange kousen met kwastjes. Ik mocht na een half jaar de totem dragen. Op zaterdagmiddag kwamen wij bijeen in onze thuisbasis, een werfkelder op de Oude Gracht en van daaruit liepen wij gezamenlijk naar bijvoorbeeld het plein voor het huidige spoorwegmuseum. Daar was het altijd lekker rustig, of naar het grasveld bij het hoofdkantoor van de NS op de Moreelselaan en daar werd dan een spel of een opdracht uitgevoerd. Op de foto zit ik vooraan in het midden.

Goede daad
Als padvinder was je verplicht iedere dag een goede daad te doen. Er waren

verschillende rituelen, waarvan ik de meeste niet meer weet, maar het salueren met twee vingers in V-teken tegen de rand van de pet en daarbij het volgende zeggende: “Akela, wij doen ons best!” was er één van. In diezelfde periode heb ik ook zwemmen geleerd. Vanuit school gingen wij één keer per maand in OZEBI aan de Biltstraat zwemmen. Later moest ik van mijn ouders mijn diploma’s A en B halen. Gezondheid was toen ook een belangrijke zorg. Op de lagere school werd je regelmatig door de schoolarts bekeken of je bijvoorbeeld hoofdluis had, je werd regelmatig ‘doorgelicht’, minstens een keer kregen wij ook krasjes (Mantoux-reactie) om te testen of wij TBC hadden en een keer per jaar kwam de schooltandarts langs, hetgeen op school vele ‘gruwelverhalen’ deed ontstaan. Soms had ik wat kleine ongelukjes, zoals een spijker in mijn lip (moest ge-

hecht worden in het AZU ziekenhuis), het blijven haken met mijn bovenbeen aan een uitstekende roestige spijker waardoor mijn broek een winkelhaak had en ikzelf had een flinke jaap in mijn been. In de vierde klas werd ik ook nog een keer ziek: geelzucht. Ik moest twee tot drie weken op bed blijven, gordijnen dicht en mocht geen vet eten. Vanaf 1947 was er gezinsuitbreiding. Mijn zusje Marjolijn werd geboren en een jaar later kregen wij een hond Astra. Zij was een kruising tussen een poedel en een bouvier. Een heel lieve hond. Dat werd een extra speelkameraadje voor mij.

Boerenland
‘s Avonds na het eten gingen mijn vader en ik vaak met die hond wandelen. Wij liepen dan meestal via de Inundatiekade, naar de Sint.Anthoniedijk, naar de watertoren en terug over het spoor via de Mr. Tripkade naar huis.

Padvindsters met Henk Hagenbeuk vooraan in het midden

Mijn vader snoof dan altijd diep de geur van het boerenland op en genoot hoorbaar van de gezonde lucht.

Voetballen
Met mijn vader ging ik ook vaak ‘s zondags naar het voetballen kijken. UVV was bij ons vlakbij en een redelijk goede club. Nadat in 1956 UVV weg moest omdat er gebouwd ging worden, gingen wij vaker naar DOS. Mijn vader is altijd een supporter van DOS, later FC Utrecht gebleven. In het begin van de vijftiger jaren werden interlandvoetbalwedstrijden uitgezonden op televisie. Uiteraard had vrijwel

niemand toen televisie, dus slimme zakenlui (zoals Jaarsma op de Be-muurde Weerd) zetten een TV in hun etalage en op zondagmiddag stonden er dan dikke rijen mensen te kijken naar dit wonder der techniek. Zo ook mijn vader en ik. Omdat ik nog tamelijk klein was, mocht ik meestal naar voren zodat ik het goed kon zien. Dit heeft wel mijn belangstelling voor techniek gewekt!

Henk Hagenbeuk
hhagenbeuk@hotmail.com

Vriendinnenpraat

Opa Cor en ik mogen onszelf gelukkig prijzen dat we een behoorlijke kennissenkring hebben met daarbinnen een paar echte vrienden en vriendinnen. Het is fijn af en toe met elkaar af te spreken, te bellen of te mailen.

Natuurlijk wisselen we ook weleens verhalen uit over onze kleinkinderen. Dat ze zo wijs zijn tegenwoordig en al zo groot worden. En dan komt onvermijdelijk altijd het besef dat wij steeds ouder worden en sommige dingen niet meer zo ‘vatten’. Dan zeggen we tegen elkaar: “Hoe deden wij dat vroeger? Toch niet zo? Waren onze kinderen ook zo vroeg wijs, waren ze ook zo mondig?”

Zonnepalenen
Ik weet wel dat mijn moeder dit zei als een van onze dochters een woord verkeerd uitsprak; “Niet verbeteren joh, zo blijven ze nog even een béétje kind!” Haar wijze raad volg ik op als kleindochter Robin een sponsorloop heeft voor ZONNEPALENEN op school en Darren het heeft over een BROODKRAAMPJE boven op zijn palmpaasstok.

Ik had het er laatst met vriendin Wil van Nimwegen - Hoogland over. Zij had ook zo’n voorbeeld van een

woord dat door haar kleinzoon David verkeerd werd uitgesproken en dat zij nóóit zal vergeten. Ik zei dat ik het een leuk verhaal vond en dat ze eens wat moest insturen voor de Geluksvogels. Kreeg ik dit antwoord: “Hoe kom je daar nou bij? Ik schrijven? Dat kan jij véél beter, jij schudt het zo uit je mouw!”

Béétje overdreven hoor, Wil. Ik moet er best moeite voor doen. Maar ja, aan de andere kant, voor de lezers is het misschien wel een leuk voorval.

Oma helpen koken
Haar kleinzoon David was een jaar of 4 en hij was oma aan het helpen bij het soep koken. Opa Henk was ziek en een kopje soep zou hem goed doen. Het jochie stond aan het aanrecht en mocht van alles wassen en met een pollepel doorroeren in een vergiet.

Hij was zo druk als een klein baasje, trok lades open, pakte nóg meer bestek om te roeren en de groente vloog

spontaan alle kanten uit, eerst op het aanrecht en toen op de grond. Op een gegeven moment vond oma Wil het iets te gortig worden en zei dat het wel een héél erge kliederboel aan het worden was.

David had meteen zijn antwoord klaar; “Pffff, oma, ik heb er heel veel INGRESIDENTEN in gedaan!” Oma Wil dacht even na en floepte er toen uit: “Dat zijn ingrediënten David!” Het antwoord van David was duidelijk; “Oma, ik zeg het in het FRA-HANS!” Wil vluchtte de keuken uit om niet te laten zien dat ze vreselijk in de lach schoot.

Als we nu voor elkaar koken vragen we altijd aan elkaar of we genoeg ingresidenten in huis hebben. Het woord is totaal ingeburgerd.

Verrassing
Ik wilde dit verhaal eerst als verrassing in De Oud-Utrechter laten plaatsen, maar je weet nooit of degene die genoemd wordt daar bezwaar tegen maakt. Dus belde ik mijn vriendin en las het verhaal aan haar voor. Ze vond het hélemaal geweldig dat ik het voor haar opgeschreven had.

Irene Kraaijenhagen

En, ofschoon ze weet dat Geluksvogels GEEN oproepjes plaatst, hoopt ze stiekem dat er oude vriendinnen van haar zijn die het stukje lezen. Terloops noemde ze een naam, JOKE SATTER.

“Wat moet ik vaak aan haar denken en wat zou het mooi zijn als ik haar weer eens kan ontmoeten.” Ik schreef de naam snel op en hoop dat Fred Wallast van de redactie voor één keer een uitzondering maakt.

Lappenmand
Vriendinnen zijn er om elkaar te helpen. Wil kan een steuntje in de rug wel gebruiken, want na het overlijden van haar man is er een enorme LAPPEN-

MAND in haar huis neergezet. Daar gaat het lieve mens nog regelmatig in zitten.

Lieve lezers, kijk naar de foto en zie hoe ik aan het werk ben om bij iedereen weer een grote glimlach op het gezicht te toveren, óók bij Wil. Want weet u, DAAR DOE IK HET VOOR!

Irene Kraaijenhagen

